

Dels joves el futur. Dels joves la

revolució

Òrgan Central dels Col·lectius de Joves Comunistes de Catalunya

"Bajo el capitalismo nos duele la cabeza y nos arrancan la cabeza. En la lucha por la revolución la cabeza es una bomba de retardo"

Roque Dalton

Núm. 2 Segona Etapa

Del 13 de desembre de 1995 al 17 de gener de 1996

El projecte de la Joventut Comunista segueix avançant

Editorial

A Catalunya, les darreres eleccions autonòmiques han estat una nova manifestació de l'hegemonia social, cultural i política de la dreta.

L'increment en més de 100.000 vots de l'actual coalició de govern, CiU, el creixement més que important del PP, particularment al cinturó industrial, i especialment perillós pel que comporta el seu missatge de confrontació de comunitats lingüístiques, són proves d'això. Tot i la pèrdua de la majoria absoluta de CiU, producte, sobretot, d'un major grau de participació, la diferència entre el vot d'esquerres i de dretes s'ha eixamplat en aquest 19-N.

En el terreny electoral, cal saludar i felicitar-nos pel creixement, tot i que lent i desigual, de la coalició Iniciativa-Els Verds. **La JC va donar suport a la coalició des de la seva creació.** Tot i que ens vàrem mostrar contraris als mecanismes emprats per a garantir la pluralitat a l'actual grup parlamentari, avui els comunistes i particularment els joves comunistes estem d'enhonorabona. I davant d'un fet històric: per primera vegada un jove comunista serà al Parlament de Catalunya, treballant també des de l'acció institucional per a fer avançar el projecte d'unitat de la joventut. Però no només això: la demostració de la validesa de la coalició com a mecanisme d'unitat de les esquerres, ens ha de possibilitar a la JC més participació en aquest procés i **l'acord d'anar vertebrant la coalició IC-EV a nivell juvenil.**

Estudiants de Dret: entre l'espasa i la passantia

Raquel Gil

Aquests darrers dies, s'ha parlat molts dels i les estudiants de Dret, com a conseqüència de les mobilitzacions que han protagonitzat a tot el país. Hi ha hagut opinions diverses, tant per donar suport a les manifestacions i protestes, com per a qualificar-les d'exagerades i fora de lloc.

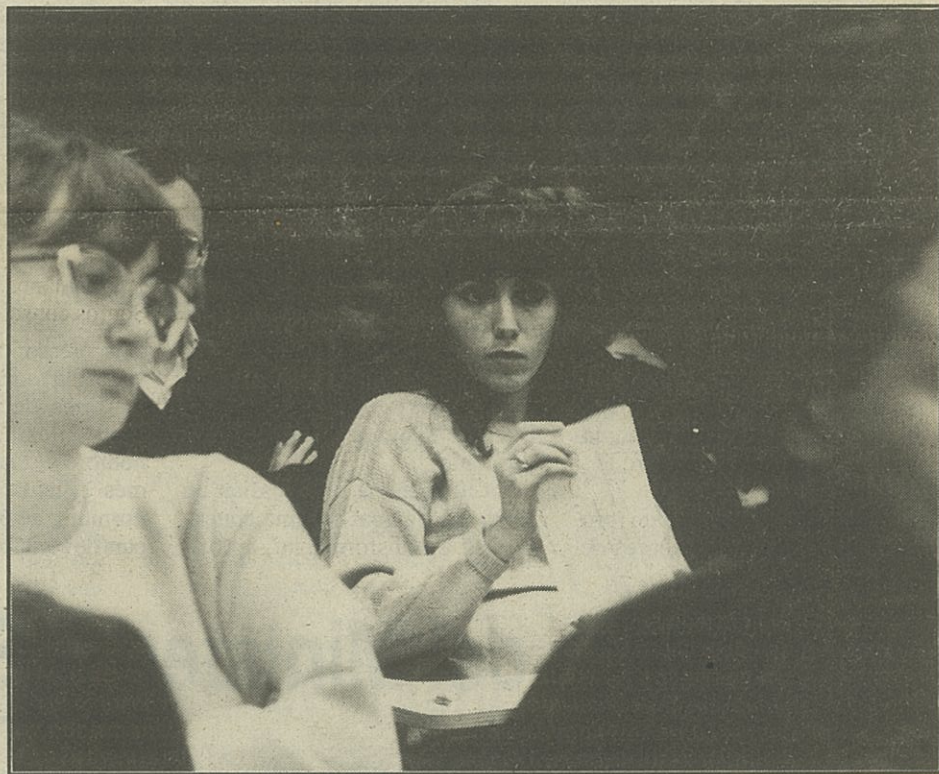
Si aquests/es estudiants, membres d'una de les facultats més progressistes temps enrera i una de les més conservadores d'avui en dia, han sortit al carrer és perquè el seu futur professional com advocats podria penjar d'un fil.

Fa uns mesos, els advocats de tota Espanya es reuniren a la Corunya. D'aquest congrés va sortir, a iniciativa del Col·legi d'Advocats de Barcelona -encapçalat pel senyor Eugeni Gai-, una proposta per regular l'accés a la professió dels i les actuals estudiants de Dret de tot l'Estat. Aquesta es basa en la manca de preparació pràctica dels llicenciats i podria resumir-se en el següent:

— Els/les estudiants, un cop acabada la carrera, s'haurien de sotmetre a dos anys de passantia obligatòria o, en defecte d'aquesta, realitzar un curs, també de dos anys, a una Escola de Pràctiques Jurídiques. Un cop realitzada aquesta, i per poder col·legiar-se, seria necessari aprovar un examen d'ingrés a la col·legiació.

Com a resposta a aquesta resolució del congrés d'advocats, aquests representants d'estudiants de tot el país es van reunir a Sevilla en un congrés d'estudiants de Dret. Allà es va discutir les propostes sorgides de la Corunya i es va fer una proposta alternativa. Els estudiants no neguen pas la manca de preparació pràctica en els estudis, però aclareixen que per a solucionar això ja s'ha realitzat unes reformes als plans d'estudis i proposen el següent:

— Una llicenciatura de cinc anys, tornant a la durada dels antics plans d'estudi. D'aquests cinc anys, un primer cicle tècnic i un segon cicle pràctic, amb pràctiques ofertades públicament i controlades per la Universitat mitjançant convenis amb ens públics i privats.

Els estudiants de dret veuen perillar el seu futur (foto d'arxiu)

— Es posicionen rotundament en contra de l'examen per a la col·legiació. El perquè d'aquesta negativa és clar: el Col·legi d'Advocats no té legitimació suficient per a fer i corregir aquests exàmens. Aquesta situació podria donar lloc a clares arbitriarietats. A més d'això, consideren que els llicenciats i les llicenciades ja reben una formació suficient a la carrera i per tant aquest examen és innecessari.

Davant aquesta situació, els i les estudiants es van començar a reunir-se en plataformes, on s'agrupen persones de les més diverses ideologies, per tal de defensar el seu dret a un accés lliure a la professió. A les facultats de Dret es van organitzar diferents actes, tant d'informació com de reivindicació. Un exemple d'aquestes últimes van ser les manifestacions del dia 8 de novembre, que en el cas de Barcelona va concloure davant el Col·legi d'Advocats.

El Col·lectiu de Joves Comunistes de la facultat de Dret també s'ha posicionat al respecte, car és un tema que ens afecta directament com a estudiants. Donem suport a la proposta dels/les estudiants reunits a Sevilla, a l'hora que denunciem l'evident corporativisme que es desprèn de les resolucions preses a la Corunya, mostra d'uns professionals que, amb aquesta regu-

lació de l'accés a l'advocacia, no pretenen pas millorar la preparació dels futurs advocats, sinó restringir aquest accés i garantir-se ells mateixos un còmode exercici de la professió.

Com a últim punt, voldríem fer referència a un altre argument que han fet servir els sectors afins a les passanties, la utilització dels plans d'estudis europeus, on s'inclouen aquestes pràctiques, com a justificació de la implantació de les mateixes a Espanya. Primer perquè no es tracta d'una europeïtzació real, sinó merament formal, donat els diferents models de passanties que es proposen. És a dir, mentre que a Europa aquestes passanties són realment pràctiques jurídiques, i a més remunerades, el model proposat a Espanya no garanteix que es tracti de pràctiques reals i no seran en cap cas remunerades, circumstància que les converteix en una mesura elitista que perjudica clarament a les classes més desafavorides.

Com a segon punt en contra d'aquesta europeïtzació, ens oposem al model d'Europa actual, model neoliberal que aposta per una Europa tancada en si mateixa, que contribueix al creixement de les desigualtats Nord-Sud, i demanem un ensenyament autònom i sobirà.

Conclusions de la Conferència d'Ensenyament dels CJC

L'ensenyament mitjà a l'estat espanyol pateix les greus conseqüències de la política del PSOE. Una situació que a Catalunya és, possiblement, pitjor, si tenim en compte que el govern de CiU ha tingut actituds més repressives que a la resta de l'Estat.

Les característiques generals coincidents de la política del PSOE i CiU han estat: falta de compromís amb l'ensenyament públic, demostrada en uns pressupostos netament inferiors a la mitjana de la UE amb greus mancances d'infraestructura; el foment dels centres concertats i la multiplicació de centres privats d'èlite; mesures selectives; reformes que no solucionen el problema del sistema educatiu.

El 1990 apareix la LOGSE que s'emmarca en el context europeu i en l'interès per adaptar els sistemes a les necessitats creades per la revolució científico-tècnica; així com per una política econòmica neoliberal que està reduint el percentatge mitjà de la despesa en educació. El pla de la LOGSE no equipara i, de fet, unifica els ensenyaments tècnics amb el batxillerat, mantenint les dificultats per accedir als estudis superiors. No s'ha pensat amb el pressupost ni amb l'educació necessària del professorat ni amb els equips psicopedagògics. Els mètodes pedagògics no han variat gaire.

No obstant la unificació de FP i del BUP, encara es manté la doble titulació. No s'ha aconseguit unificar el BUP i la FP, com pretenen fer-nos creure. En el cas de la FP es dona un malestar que genera entre els joves la política d'ocupació, perquè es dubta si s'estudia per preparar-se en el treball o perquè no hi ha treball. Per això és necessària una forta vinculació, molt més efectiva, entre FP i el món laboral.

Finalment, la falta d'un programa d'actuació econòmica del

Ministeri d'Educació convida a dubtar de la plena realització de la reforma.

Mentre, apareix la *Llei Pertierra*, nom popular del projecte de Llei Orgànica de la participació, l'avaluació i els governs dels centres docents. Aquesta llei té àmbit estatal perquè pot ser aplicada també pel govern Pujol. La *Llei Pertierra* dona llicència als centres docents públics per obtenir ingressos derivats de la utilització de les seves instal·lacions. Una marxa cap a la privatització de les infraestructures públiques. Es potencia el finançament públic dels centres concertats; s'estableixen prioritats de selecció en l'accés a FP, renunciant a obrir l'oferta, afavorint, així, als centres privats. Per altra banda, dona una visió fiscalitzadora i vertical del procés d'avaluació, sense atendre als aspectes de superació; potencia els òrgans unipersonals en front dels col·lectius.

La JC considera que l'actual sistema educatiu, anomenat legalment públic i gratuït, no és veritablement així. Existeixen problemes i limitacions que afecten, per exemple, a l'accés a les escoles per part dels fills dels treballadors. En conseqüència, l'ensenyament mitjà tampoc és gratuït, ja que els condicionaments econòmics que el sistema capitalista imposa a les famílies de les capes socials més desfavorides dificulten l'accés a l'ensenyament.

La JC afirma que l'anomenada neutralitat del sistema educatiu no és real. Aquest serveix de base per a transmetre els valors que fonamenten el sistema capitalista: insolidaritat i competència, egoïsme, indiferència, acriticisme i apatia; així com l'exaltació de l'actual sistema socio-polític-econòmic.

La JC planteja la necessitat de lluitar en l'actual sistema educatiu per a transformar-lo, aprofir-

Manifestació en defensa de l'ensenyament públic (foto d'arxiu)

tant les seves esclertes per introduir elements d'alternativa. Les propostes van dirigides a aconseguir més quotes de democràcia.

L'ensenyament és un dret innegable al qual s'ha d'aplicar el principi d'igualtat d'oportunitats, rebaixant constantment les discriminacions (econòmiques, sexistes, racistes,...); i l'estratègia a seguir es pot resumir sota la consigna *democràcia a l'ensenyament, democràcia a les aules i als centres d'estudis*.

Cal exigir ensenyament públic i gratuït per a tothom; un augment dels pressupostos per a les escoles públiques i la desaparició dels pressupostos per a les privades; la reducció progressiva de tot tipus de pagament (llibres, matrícules,...); l'augment del nombre de beques per a gent amb més dificultats econòmiques; la normalització del COU com a curs de veritable orientació univer-

sitària i la construcció de més universitats que siguin populars; eliminació de la selectivitat; creació d'un sol batxillerat amb diferents branques: científica, humanística, artística i científico-tècnica, així com un lligam entre totes les branques.

Cal paritat democràtica al consell escolar: és necessari l'augment del nombre de representants dels estudiants a 5 o 7; la participació dels estudiants en la junta directiva i en la elaboració del Reglament de Règim Intern; una nova manera d'avaluació, on la nota deixi de ser una barrera entre l'èxit i el fracàs, ja que la nota de l'examen ha de ser una més però no la única forma d'avaluació, a més que els exàmens han d'estar al nivell de tots els alumnes; buscar estructures col·lectives per fer les classes, ajudant al jove a saber treballar en grup i a ser més participatiu; valorar molt més

la participació i creativitat de l'alumne a les classes; la recuperació no ha de ser una repetició del que s'ha donat sinó un estudi de les dificultats.

En aquest curs 95-96, la JC planteja que cal treballar per recuperar les setmanes culturals als centres; organitzar activitats culturals als instituts, fent tallers, excursions,...; potenciar les assemblees de delegats i crear associacions d'estudiants als centres; consolidar al màxim d'instituts possible comitès de vaga durant les mobilitzacions; distribuir el màxim de propaganda dels CJC als centres d'estudis, fent xerrades, enganxant cartells,...; buscar alternatives per fer les manifestacions: els caps de setmana; entre setmana, però tenen un bon contacte amb els professors; organitzar mobilitzacions locals i organitzar manifestacions als instituts amb problemes.

Nous atacs del Ministeri d'Educació

Lluís Perarnau

Novament, hem iniciat un curs en el qual ens hem d'enfrontar a un brutal atac contra l'ensenyament públic per part del Ministeri d'Educació: l'anomenada *Llei Pertierra*, aprovada en el Congrés aquest mes de setembre i actualment en discussió en el Senat. Aquesta llei ataca dos aspectes fonamentals per al funcionament dels nostres centres d'estudi: el finançament i l'elecció democràtica dels òrgans de direcció.

Respecte el finançament, la llei planteja que cada centre pot llogar part de la seva infraestructura i serveis a empreses privades per a obtenir fons amb els quals cobrir part de les seves despeses. Sense que haguem de fer un gran esforç d'imaginació, podem arribar a les següents conclusions: primera, l'administració educativa es desentendrà dels problemes pressupostaris, la seva resposta serà "si necessiteu més diners, busqueu una empresa que estudi disposada a finançar-vos". Segona conclusió: l'empresa que pagui voldrà intervenir en l'orga-

nització de la vida del centre, així la independència del Consell Escolar estarà totalment limitada. De fet, en els centres de FP que imparteixen mòduls, pretenen que hi hagi un representant de la patronal en el Consell Escolar. I tercera: les diferències de mitjans entre centres de zones obreres i rural amb centres de zones centrals i riques es multiplicaran, els empresaris preferiran invertir en els segons. Tots sabem que l'educació per als fills de treballadors és considerada com un procés de privatització encoberta de l'ensenyament públic.

Tot això anirà acompanyat de la imposició del que anomenem director-polícia. Per un costat s'augmenta enormement el poder del director (recordem la nova Carta de Drets i Deures que permet a un director expulsar-nos fins a 5 dies del centre sense cap possibilitat de defensar-nos); i per un altre, l'administració exigirà diferents requisits totalment subjectius amb els quals podrà potenciar o apartar a un professor que es presenti al càrrec de director. Està de més dir que el MEC, o el Departament d'Ensenyament

aquí a Catalunya, posaran en la direcció dels centres a aquells professors partidaris de la seva política educativa de privatització i repressió dels drets democràtics dels estudiants.

Mentre, els vells i grans problemes de l'ensenyament que patim quotidianament professors i estudiants segueixen sense resoldre: massificació, falta de mitjans, rutina, fracàs escolar... Ni la LOGSE, ni la *Llei Pertierra*, ni cap dels nombrosos decrets que el MEC i el Departament d'Ensenyament han aprovat en aquests anys hi donen solució. No satisfets amb aquesta situació, el govern ha preparat per a aquest any els pitjors pressupostos de la darrera dècada, amb una reducció del 10% en la despesa educativa. Amb menys recursos, els problemes es multiplicaran: la nova FP, els mòduls, tenen ja milers de no admesos mentre es redueixen les plantilles del professorat.

La política d'atac sistemàtic a l'ensenyament públic tant per part del Ministeri com de la Generalitat en el camp de la universitat es concreta en un seguit de mesures destinades a restringir de forma

salvatge el nombre de llicenciats universitaris, mitjançant obstacles tant econòmics com acadèmics: la selectivitat (cada any suspensen al voltant del 25% dels estudiants que s'hi presenten, i els que aproven no tenen garantit poder estudiar la carrera que volen), les normes de permanència (que afecten en un grau més elevat a aquells estudiants que treballen i que necessiten més temps per acabar la carrera), les taxes, autèntica selectivitat econòmica, amb les que l'ensenyament universitari es converteix en un dret exclusiu de qui s'ho pot pagar (el MEC, posant-se d'acord amb el Departament, té previst que el cost de les matrícules pugi, en un termini de 10 anys, un 53%!!), una política de beques raquítica, per la qual has de ser tot un superdotat per poder mantenir la beca d'un curs per l'altre, ja que necessites no suspendre més de dues assignatures, cosa realment difícil en determinades carreres (I atenció, si les beques que ens donaven eren a fons perdut, a partir d'ara, segons l'excel·lentissim Consejo de Universidades, aquestes seran

substituídes per crèdits bancaris que s'hauran de tornar en acabar la carrera).

A totes aquestes perles, s'hi afegeix la política que segueix la Generalitat de subvencionar les universitats privades, concedint-les desgravacions fiscals i donant suport a les activitats de mecenatge, mentre que a les universitats públiques els estudiants hem de prendre apunts asseguts a terra perquè a classe no hi tenim seients per a tothom, o fer classe en barracons com actualment estan fent a la Universitat Rovira i Virgili de Tarragona i Reus.

Aquesta és la situació. Però aquesta és només una cara de la moneda. L'altra és la lluita i la mobilització. El nostre present en els centres d'estudi i dins el mercat laboral (no oblidem el Contracte d'Aprenentatge que ens condemna a l'eventualitat i l'exploatació per salaris de misèria) ja està dissenyat i legislat. Ara ens toca a nosaltres lluitar per canviar-lo.

Lluís Perarnau és membre del Sindicat d'Estudiants

La darrera reunió del Comitè Central dels CJC, el passat 3 de desembre, debatí i aprovà un l'informe polític presentat pel Comitè Executiu que analitza la situació política a Catalunya, l'estat del món, i pretén ésser una eina útil de treball en la perspectiva actual, tot definint criteris i orientacions.

Mobilització, organització i alternatives contra la política de dretes

Els esdeveniments que han anat passant en les darreres setmanes no venen sinó a confirmar l'anàlisi que la JC feia en el seu darrer Congrés. En un món en què, des de la caiguda del bloc de l'Est, s'ha anat imposant un sistema econòmic, el capitalisme, en la seva vessant més agressiva (el neoliberalisme), estan passant situacions com, per exemple, aquestes:

A Amèrica Llatina, la posada en pràctica de mesures econòmiques neoliberals s'està expressant, avui, de manera més dura a dos països: Mèxic i Brasil i amb l'intent de reforçar el bloqueig a Cuba.

L'agreujament de la situació a l'Orient Mitjà amb l'assassinat de Rabin per part dels ultradretans israelians, que intenten així solucionar al qüestió palestina per la via de les armes i la liquidació, per la via del trencament, del mínim procés de diàleg iniciat fa pocs anys i que els comunistes hem vingut denunciant per insuficient.

Les pràctiques del govern de França: assajos nuclears i adopció de mesures econòmiques de caràcter regressiu dins el país.

La Conferència Euro-Mediterrània ha servit per a reorganitzar els mecanismes de dependència dels països de la ribera sud del Mediterrani envers una Europa que tanca fronteres, mentre els EE UU reafirmen la seva hegemonia sobre Europa amb la dita pau als Balcans.

Aquestes són situacions que ens reafirmen en el nostre compromís

de construcció d'un món de pau i que impulsen encara més totes les nostres lluites solidàries.

A l'Estat espanyol, el procés de dretanització s'ha anat expressant en les darreres batalles electorals d'una manera més que nítida. La victòria del PP en les darreres eleccions europees i municipals els ha portat a governar en el 90% de les capitals de província i diputacions de tot l'Estat.

Des de la JC afirmem que aquesta dretanització té culpables, i el principal és la política de dretes i de pactes amb els poders fàctics que ha aplicat el PSOE en els darrers 13 anys i que ha tingut com a víctimes els treballadors i els joves.

Pactes amb els antics aparells repressius de l'Estat (creació d'esquadrons de la mort-GAL, ascens i reconeixent de torturadors, Llei Corcuera...); pactes amb els militars (violació del referèndum OTAN, participació en la guerra del Golf...); pacte amb els poder econòmics (Maastricht, reforma laboral...)

Però el que és pitjor, en els 13 anys de govern del PSOE i els 15 de CiU a Catalunya, s'ha fomentat els valors més nauseabunds cap a la joventut. L'individualisme, la insolidaritat, el cop de colze, l'enriquiment ràpid i a qualsevol preu, tot sota la paraula màgica de competitivitat i que ha vingut exemplificat per personatges com Conde o De la Rosa; han fomentat els valors de la dreta i com en aquelles

velles històries, el monstre està a punt de fagocitar al-creador.

Cal dir que un hipotètic govern del PP (que en el fonamental està d'acord amb CiU i el PSOE), en un futur intentarà endurir més la política econòmica i retallarà encara més els tímids i poc profunds avenços socials que en alguns sectors s'ha aconseguit, a cops de lluita i de carrer, en els darrers anys.

A Catalunya, les eleccions han estat una nova manifestació de l'hegemonia social, cultural i política de la dreta, encara que és positiva la pèrdua de la majoria absoluta de CiU. Cal saludar l'increment de participació, en general, i de vots i percentatge per Iniciativa-Els Verds.

Malgrat això, en els propers quatre anys, a Catalunya, si no volíem brou, en tindrem dues tasques. Més desindustrialització, més tancament d'empreses, més precarietat, més suport a l'escola i a la universitat privades, més corrupció, etc... en definitiva, més política de dretes.

La JC considera que per donar la batalla, en aquest context, cal continuar treballant en l'enfortiment del moviment obrer i sindical, específicament CC OO, i del moviment veïnal. En altre àmbit,

Mobilització contra l'atur (Foto d'arxiu)

apostem per la unitat de tots i totes les comunistes en un sol partit.

Els joves comunistes afirmem que contra la política de dretes, la faci qui la faci, cal oposar mobilització, organització i alternatives. Pensem que cal una organització juvenil que impulsi les lluites de la joventut, que estigui dins un projecte global de transformació, que vertebrí amb dinamisme i rigor referents alternatius, que ajudi a la unitat de les esquerres a Catalunya. Això és la JC i hem de convertir-la entre tots i totes en l'organització hegemònica dins l'esquerra juvenil. Per fer això cal articular el projecte des de les organitzacions de base, a les facultats i barris, generant instruments que ajudin a organitzar-se a milers de joves, que no tenen perquè ser comunistes, vertebrant un moviment juvenil que des de la defensa dels drets de la joventut,

desprengui uns valor alternatius.

Les tasques concretes a curt termini són: assegurar la discussió d'aquest informe a tots i cadascun dels col·lectius i nuclis de la JC; organització del campament d'hivern, els dies 15, 16 i 17 de desembre a Banyoles; organització de la festa de cap d'any, a Barcelona; organització de dos cursos de formació entorn a les vacances de desembre (Ensenyament Mitjà i Projecte PCC); començar a treballar en la formació d'una brigada a Cuba de la JC, per a l'estiu del 96; donar el cursat d'organització a diferents Col·lectius.

Les línies de treball són: desenvolupar els acords de la Conferència Nacional d'Ensenyament Mitjà; ajudar a organitzar la Marxa contra l'atur, convocada per la Mesa Cívica pels Drets Socials; començar a participar de manera activa en la vertebració de la coalició Iniciativa-Els Verds.

Ampliació de responsabilitats del comitè executiu del CJC

L'avenç de la JC ha fet necessari que el Comitè Central hagi de reforçar el Comitè Executiu ampliant-lo amb les àrees de Solidaritat i d'Ensenyament Mitjà. A més a més, per l'actual moment polític que estem vivint, el CC va considerar convenient, per donar més agilitat al funcionament del Comitè Executiu i per raó dels temes, un canvi a la secretaria general. Pel que fa a l'àrea d'organització, per ara, queda assumida col·lectivament. El comitè executiu el componen, ara, els camarades: Fidel Lora, secretari general; Xavi Cutillas, Solidaritat; Pep Enric Romero, Formació; Jaume Bernades, Organització de Barcelona; Laura García, Ensenyament

VI Congrés dels CJC

Mitjà; Nando Zamorano, Jove i Treball; Mar Pallarès, Universitat; Lurdes García, Organització

Baix Llobregat; Hèctor Lou, Agitació i Propaganda; Juanjo Nogales, Finances; R.M., Revolució.

Col·laboració JC-Juventud Sandinista de Nicaragua

Celebració, a Managua el 1989, del desè aniversari del triomf sandinista

El Comitè del Central del propassat dia 3 de desembre, va comptar amb l'assistència dels responsables de relacions internacionals, de zones rurals i de Managua, de la Juventud Sandinista de Nica-

ragua. Van explicar com estan treballant el tema de les eleccions i com s'estan organitzant en el moment actual. Es va signar un acord de col·laboració entre ambdues organitzacions.

Atenció! Avís als lectors i lectores: Hem reservat espai per a totes aquelles notícies, experiències locals que hagin tingut els membres dels diferents col·lectius per tal que tots els i les militants coneguin i puguin compartir experiències.

Entrevista al secretari general de la UJCE

El dissabte 9 de desembre el Consell de redacció del *Revolució* va fer-li una breu entrevista a Carlos Vázquez (secretari general de la UJCE), en aquest exemplar del *Revolució* la publiquem íntegrament:

—¿Que perspectives de treball crees que se obren per a la UJCE després del decimocuarto congrés del partit?

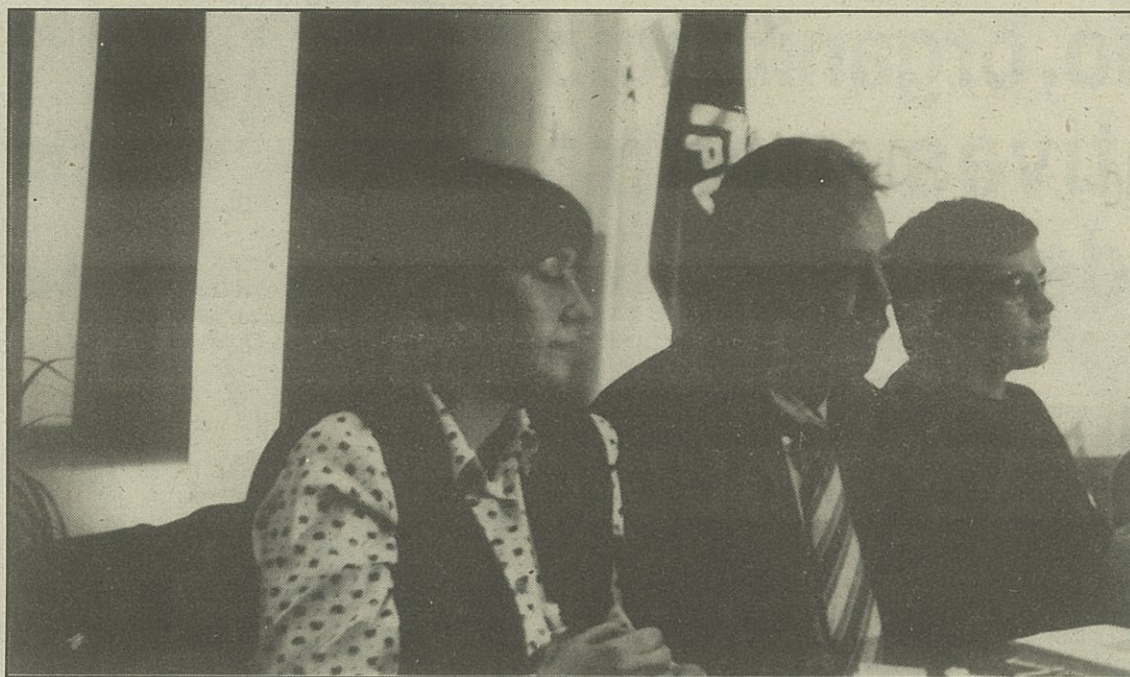
—Las mismas que teníamos, exactamente. Es decir, desde nuestro punto de vista, la UJCE, por su propio carácter de organización juvenil, y por el carácter social que ello implica, ha priorizado mucho el trabajo en los movimientos sociales, pero no en lo abstracto y general, sino concretándolo. Al hacerse en este congreso una apuesta más firme sobre el trabajo en los movimientos sociales que la que se hizo en el decimotercero, vamos a seguir priorizando en nuestro trabajo, el trabajo en los movimientos sociales.

—Teniendo en cuenta, pues, vuestra especial atención hacia el trabajo en los movimientos sociales, y los interesantes elementos que sobre este tema en el congreso están saliendo, ¿Cómo se plantea la UJCE su trabajo en los movimientos sociales?

—La actual crisis del sistema capitalista (en su fase actual) está agudizando determinadas problemáticas que vienen avaladas por las políticas neoliberales. Para hacer frente a estas cuestiones (educación, empleo juvenil, etc...) es necesario un movimiento lo más amplio posible, lo más unitario posible, que logre, por un lado, impedir el retroceso en las conquistas alcanzadas, y que, por otro lado, impulse hacia adelante. A pesar de todo, somos conscientes de que, hoy por hoy, la lucha y la movilización van a defender lo que hay.

La UJCE entén el treball en els moviments socials des d'una perspectiva unitària, de optar per el moviment real, y, fonamentalment, que aquests moviments que se produeixen se concreten en organització o fortalecimiento del teixit social.

—En tu intervenció en la jornada inaugural del Congrés, haces un largo repaso sobre las problemáticas que afectan a la juventud (paro, precariedad, drogadicción, etc) y propones respuestas. Cuando tratáis el

Carlos Vázquez, tercero por la izquierda, en la presidencia del XIV Congreso del PCE

tema de contactar con la gente joven, haces hincapié en el tema de la desobediencia civil y específicamente en la insumisión. Sin dejar de lado la importancia de estos temas, ¿no crees que también otras cuestiones que interesan a los jóvenes pueden ser ejes de trabajo para llegar a los mismos?

—Sí, por ejemplo el movimiento en defensa de derecho a la vivienda en todas sus expresiones, que no son solamente la ocupación, sino también la generación de cooperativas... También el tema de la concienciación de los jóvenes sobre el tema ecológico, el trabajo acerca del ocio y de un tiempo libre alternativo el trabajo con la infancia, y sobre todo lo que dije al principio sobre la solidaridad internacional. Cuando hablé de la insumisión (en el pleno), ni priorizaba trabajo ni excluía otros campos en el trabajo de los jóvenes comunistas de cara a conectar con la juventud, hablaba de lo que ya se estaba haciendo, de lo que ya existía.

—En tu intervención apelas a la rebeldía de los jóvenes, ¿de qué manera crees que los comunistas podemos contactar con esa rebeldía teniendo en cuenta la poderosa manipulación que sobre el proyecto juvenil comunista desarrollan los *mass-media* y, también, la criminali-

zación que potencian sobre el posicionamiento político juvenil?

—La pelea contra la influencia de los medios de comunicación por la tergiversación del mensaje, la fundamentamos en una clarificación del mensaje, la fundamentamos en una clarificación de nuestro discurso. También en un análisis nítido y fundamentalmente en propuestas concretas que partan del principio de no querer asumir el protagonismo de nadie,

**“Hay que dejar
meridianamente claro que
o los jóvenes hacen
política, o ésta se hará
en su contra”**

sino colocando a cada uno como sujeto de la lucha, esa es básicamente la cuestión, vinculándolo al tema de que el intento para que nuestra pelea sea lo más unitaria posible, que abarque el más amplio espectro posible, que no excluya, que no sectarice, y lo que ello conlleva de construcción de espacios amplios. Creemos que todo ello puede contribuir a acercar a los jóvenes a la política. Fundamentalmente, hay que de-

jar meridianamente claro que o los jóvenes hacen política, o ésta se hará en su contra.

—Finalmente, sobre el protocolo de colaboración que firmaron la UJCE y los CJC hace casi tres años, y que por el momento es el único canal de trabajo conjunto, de colaboración entre comunistas de Catalunya y comunistas del resto del estado, ¿cómo valoras su desarrollo? ¿Crees que sería necesario profundizar más?, ¿de qué manera?

—No hemos agotado todas las posibilidades que ofrece el protocolo al trabajo conjunto de nuestras organizaciones. A ese instrumento (partiendo del mismo) habría que exigirle más, más trabajo en lo concreto y más compromisos que lleven a resultados prácticos. Creemos que habría que desarrollarlo bastante, al margen de la relación más institucional, más formal entre nuestras organizaciones, ha de haber un esfuerzo de conexión entre ambas organizaciones. Ha de existir un trabajo de conexión sobre las cuestiones concretas que estamos realizando (trabajo en los movimientos sociales, las relaciones internacionales, etc).

En otro orden de cosas nuestra propuesta es avanzar también en la colaboración más orgánica en la elaboración de las líneas políticas.

Els joves comunistes catalans al Congrés del PCE

Els dies 8, 9 i 10 de desembre es va celebrar a Madrid el XIV Congrés del PCE. La joventut comunista de Catalunya, els CJC, vam participar, com a convidats de la UJCE, en aquest esdeveniment.

Els debats del PCE van centrar-se en: primer, en la caracterització de l'actual grau de desenvolupament del capitalisme sota les polítiques neoliberals i les seves conseqüències, negatives per a tota la humanitat.

En segon lloc, el bloc conservador construït a l'entorn del PSOE, PP, CiU i PNB, especialment les polítiques que s'estan aplicant de retallada a nivell social, d'escapament de les llibertats (insumbmissos, tortures corroborades pel darrer informe d'Amnistia Internacional a Espanya, etc.), la privatització del sector públic... posen en primer ordre la construcció d'una alternativa política, social, cultural i econòmica capaç de ser hegemònica en la societat. Així, el PCE referma el compromís de desenvolupar IU, juntament amb els altres components, en aquest sentit.

En tercer element que va presidir els debats, concretament a la Comissió d'Estadats, va ser l'enfortiment del PCE com a instrument imprescindible per a la investigació teòrica, l'elaboració política i la organització social, que per al PCE es concreten en el treball a IU, al moviment obrer i als moviments socials.

Què ha significat per a nosaltres, els joves comunistes catalans, la participació en aquest Congrés?

- 1- Tenir més coneixements i dades per al treball entre els joves catalans.
- 2- La possibilitat de seguir treballant amb la UJCE en el marc del protocol polític signat entre les dues organitzacions.
- 3- L'alegria de saber que les conclusions del PCE seran també un avanç en les lluites juvenils per la transformació social.

Els CJC en l'acte d'homenatge a la Pasionaria

Un moment de l'acte d'homenatge a la Pasionaria, dissabte passat.

Dissabte dia 9 es complia el centenari del naixement d'aquesta incansable lluitadora, exemple i punt de referència obligat de la història de la lluita de la classe obrera a l'estat espanyol, que és Dolores Ibárruri, Pasionaria.

Uns camarades dels Col·lectius de Joves Comunistes, juntament amb representants de la UJCE, de la joventut de Refundació Comunista d'Itàlia i joves de CC OO de Madrid, vam assistir a l'acte organitzat en memòria de Dolores al cementiri civil de Madrid, per a retre homenatge a la inoblidable i exemplar revolucionària.

A l'acte, dos representants de la fundació que porta el seu nom van tenir paraules per a recordar la figura d'aquesta dona, per a reivindicar l'empremta imborrable que significa la trajectòria vital d'aquesta camarada. També es van llegir poemes de Rafael Alberti i un escrit de Manuel Vázquez Montalbán, enviats pels autors expressament per aquest acte.

El moment més emotiu de l'acte foren, però, les paraules de recordatori de la seva filla Amaya. L'homenatge va concloure amb una ofrena floral i el cant de la Internacional.

